

Det blir aldrig färdigt

”Det tar aldrig slut. Det finns alltid nåt att göra.” Ja, så lät det vid ett flertal tillfällen när jag med min familj för ungefär ett år sedan köpte hus och flyttade från den nybyggda lägenheten för att sätta klorna i ett hus som...ja, som var i behov av lite omsorg. Inte det risigaste man kan tänka sig, utan ganska välvårdat. Men gammalt, ofunktionellt och förstås lite slitet. Och inte alls som vi vill ha det. Och det är klart att jag redan då insåg att det krävs en del jobb med ett hus. Men ändå kom kommentarerna i en till synes aldrig sinande ström: ”Det blir aldrig klart.” Från luttrade husägare, från äldre som redan hunnit lämna hus-tiden i livet för att slå sig till ro i lägenhet på äldre dar och till och med från några som ännu inte vågat ge sig in i husträsket.

Efter ett år inser jag att det stämmer. Trots att en del har hunnit göras, så återstår oändligt mycket mer. För det är ju inte bara renoveringar som ska hinnas med; det är det där vanliga löpande också. Klippa gräs eller skotta snö. Putsa fönster och fixa stopp i avloppet. Gallra vinbär och lufta element. Utöver bagateller i livet som att ta hand om barn och jobba och sånt...

Och det gäller att inse – det är inte meningen att det ska bli klart. Vi har ett hus, som vi får vårda, bo och försöka trivas i. Ha hand om ett tag. Tills vi flyttar av en eller annan anledning. Och till dess är det nog ett pågående projekt. Precis som det var för mannen som före oss bodde i huset under nära 45 års tid. Kände han att ”det blev klart”? Troligen inte.

Det påminner om livet. Det blir inte klart. Vem kan sätta sig ner, nöjd och glad, och hävda att: ”Nu är jag klar!”. Ja, möjligen på dödsbädden eller nära intill, kanske. Men knappast annars? Även om vi har utträttat stordåd, betytt mycket för andra människor eller förverkligat oss själva på olika sätt, så vill vi ändå på något sätt vidare. Det är så livet funkar. Vi får det till låns. Att vårda och försöka trivas med. Att göra det bästa av. Och det är ett ständigt pågående projekt!

För Jesus är det också självklart att man inte blir färdig, utan att man ständigt måste forma sitt liv. I sin strävan att sprida gudomlig kärlek i världen finns det alltid något mer att göra. En till kind att vända mot någon, en till mil att gå. En till medmänniska att se och kanske hjälpa. Men också ett steg till att ta i strävan efter att ta hand om sig själv. Att finna tröst och vila. Att växa som människa. Att sträva efter det goda.

Skäms inte för att du är människa, var stolt! Inne i dig öppnar sig valv bakom valv oändligt. Du blir aldrig färdig, och det är som det skall. (Romanska bågar, Tomas Tranströmer)

Daniel Eklund, präst i Västanfors Västervåla församling